

להגיע ל'מקד"ש' - על 'עקביוס'...

פרק דברים פרק ז

וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמְעוּן אֶת הַמְּשָׁפָטִים
הָאֵלֹהִים וְשִׁמְרֹתֵם וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְשָׁמַר יְדוּד אֱלֹהֵיךָ לְךָ אֶת הַבְּרִית
וְאֶת הַחֶסֶד אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְתָּיִךְ :

רש"י

(יב) והיה עקב תשמעונו - אם המלות
קלות שאדם לך בעקביו תשמעונו: ושמר
ה' אלהיך לך את הברית וגו' - ושמור לך
הבטחתו:

פי' הרב המגיד ממעזריטש:

"והיה עקב" - כאשר יגיע זמן
"עקבתא דמשיחא" אזי "תשמעונו",
מובטח לכם ש"תשמעונו", כמובטח:
"ושבת עד ה' אלוקיך".

וצריך להבין:

1. מהו הקשר הפנימי בין שני פירושים הללו? [עקב שבאדם או עקב שבזמן]
2. לאור הגדרת המושגים: "ברית", "חסד" ו"שבועה" - שאינם תלויים בדבר, יקשה מה שתולה ה' ושמר לך, בתנאי של "עקב תשמעונו"?

וכפי שהקשה הכלי יקר

ושמר ה' אלהיך לך את הברית וגו'. במלת
לך רצה לתרץ מה שנאמר אשר נשבע
לאבותיך. והלא השבועה לא היתה על תנאי,
ואף אם לא יהיו זוכים וכי בעבור זה לא
יקיים ה' את השבועה ?

אלא שאם לא תזכה אז ישמור ה' את
השבועה אבל לא לך כ"א לדור אחת, או
כדרך שאמר למשה ואעשה אותך לגוי גדול
ואם תזכה ישמר לך הבטחתו לדור זה.

[מצוות קלות שאדם דש] = ר"ת 'מקדש']

3. אבל תירוצו צ"ע: שהרי לא מדובר דווקא על הגאולה העתידית, אלא בכל יום ויום - וללא תנאי!?
4. ולאידך גיסא: אם אמנם "תשמעונו" - "ברית", "חסד" ו"שבועה" - למה לי? ... מגיע להם בדין !

והביאור בזה:

ברית, חסד ושבועה, הם המשכות שלמעלה
מסדר השתלשלות, שאין בכח עבודת
הנבראים להגיע לשם.

אלא, בכדי שלא יהא באופן של "נהמא
דכיסופא" - קבע הקב"ה שגם המשכות אלו
יומשכו רק ע"י עבודת האדם,

ודווקא עבודה "מעין ההמשכה". שיורגש
שהיא 'כלי' להמשכה זו [ולא רק 'סגולי']

והתמורה לעבודה זו היא - מעל ומעבר
למה ש"מגיע" בעבודה

ע"ד המעשה במלאכים שביקשו לסייע באצבע...

מעלת עבודת ה"עקב":

עבודת הדורות הראשונים בזמן הבית
הייתה בבחינת "ראש"

מלאה ו'ספוגה' בהתבוננות ואהוי"ר
אישיותו של העובד מזדהה ומעורבת

לעומת

דורות האחרונים "עקבתא דמשיחא"
בהעדר גילויים, חסרה ההתבוננות והרגש

היא בבחינת "עקב".

אתכפיא מתוך קבלת עול

ע"ד "שחורה אני ונאווה בנות ירושלים"

תלת קשרין מתקשראן דא בדא = התקשרות
ולא יגיע למעלת דביקות...

נש"י למעלה "בנות ירושלים" = דביקות
[נשמות בספירת המלכות דווקא]
נש"י למטה "שחורה אני" = התקשרות

ובמה הוא ה"ונאווה" ?

בקו האהבה:

הנשמות שלמעלה

[וכן נשמות דזמן הבית]

אהבה כמים – עונג הרווייה והדביקות

הנשמות דלמטה

[וכן הנשמות דעקבתא דמשיחא]

אהבה כרשפי אש – געגועים מצד הריחוק
וזהו ה"יופי" שלהן ["ונאווה"]

•

בקו היראה:

הביטול בעליונים הוא לכאורה גדול יותר

גם עקב עוצם גילוי האור

וגם עקב היותם "כלים"

"ואין אנו יכולים

לעלות וליראות ולהשתחוות"

כריעה = ביטול היש

השתחווייה = ביטול במציאות

בזמן הגלות אין גילוי אלוקות
ממילא אין טעם להשתחוות

הסיפור עם הרבי שלא נענע ראשו
בעת ק"ש

א"כ היכן ה"ונאווה" בקו היראה?
'מתקשראן – בשני קשרים זעג"ז
קשר של קיימא

הביטול בעליונים ובזמן הבית
גדול יותר ב"כמות"

[כמה רבדים בנפש חשים התבטלות]

עד"מ ביטול הגוף לנפש
הוא ביטול טוטאלי במציאות

אבל אין כאן 'שבירת טבעו'
אדרבה! הביטול
הוא מציאותו, טבעו וחיותו

משא"כ

ביטול העבד אל אדונו
למדות

שנותרו בנפשו רובדים יישותיים
הוא 'שובר את טבעו' ומבטל 'ישותו'

והנמשל:

בנשמות דלמטה ובעקבתא דמשיחא
הביטול גדול יותר ב"איכות"

בזמן הבית

כשהיתה העבודה בבחינת "ראש"
[גילויים]

ישנה הבחנה בין מצוה קלה לחמורה
וה"קלות" – "דש בעקביו"

לא כן "בעקבתא דמשיחא"

כשהעבודה בבחינת "עקב"

[למעלה מטעם ודעת, למעלה מהרגשים]

כל המצוות בהשוואה

עד שגם המצוות שביעקב תשמרון

וזוכה

ל"ברית והחסד אשר נשבע לאבותיך"

ההיירוש שבשיחה זו:

זה שמיח יגיע

דווקא בעקבתא דמשיחא

איננה 'ברית-מחול' מאחר שכלו כל הקיצין

והגאולה חייבת לבוא אע"פ שזה 'עקב'

אלא אדרבה!

עבודת הדורות הראשונים

איננה כלי ליגאולה'

נגיע לימקד"ש' דווקא ע"י 'עקביים'...

'מודים דרבנן'